

bori za vse interese naših Slovencev, naj bi ne prezirala glavnega! Markiza de Felice bi bila najlepši izgled, kako lepo in harmonično se more spajati verska oglednost z izrednim talentom. Ona je bila ustanovnica in urednica ženskega lista „*Vittoria Colonna*“ pri katerem je sodelovala „la crème“ italijanskega ženstva. Ob enem je pridno pomagala se svojimi vedno interesantnimi prispevki raznim katoliškim časnikom. Večkrat je s popolno kompetentnostjo in z navdušenim odobravanjem javno predavala o marsičem. Razun tega, ker je bila v prvi vrsti pesnica, je izdala sedem ali osem zvezkov pesni v najmoderniši obliki, prepolnih ženske nežnosti, a zajedno uprav južno-italijanskega čuta in ognja. V nekterih nahajaš, kakor biserje v zlato okovane, tako globoke misli, da se kar čudiš nenavadnemu umu te brezpogojno čudovite dame. K temu dostavi še obilico novel, slik in črtic in drugih takih spisov in pa razne učene razprave, in potem, draga „Slovenka“, mi poveš, ali si vera in nazadnjaštvo podajata roki.

Iz poezij Jurija Karaseka

iz češčine preložil Al. Benkovič.

Oči.

Improvizovano v noči pred 6. junijem 1893.

Oči! oči! V rakev zaprte, v grobu zasute, oči! oči! žarki pogledi, ki rušite moje vroče sence.

Ne zameri očem, ki te plaše, negibljivim, strmečim, v grozi izbuljenim in ohlajenim očem! Očem tistih, ki so dobojevali!

Ne zameri očem, ki gledajo iz odprte rakve v žalostni sobi, polni zaduhle vonjave gorečega voska in sušičih se cvetk! Ne zameri očem, v katerih je pisana tajnost Smrti, naglo umljene v trenutku boja!

Oči! oči! V rakev zaprte, v grobu zasute, oči! oči! žarki pogledi, ki rušite moje vroče sence!

Dolge noči! Jednakoemerne noči! Stanice bolnikov, pogreznjene v tišino, v grobno tišino! Pošastne stanice, kjer hodijo redovnice z neslišnimi koraki, z rozljajočimi venci! Dolge noči! Jednakoemerne noči! V vaši črni senci izsušena Smrti hodi z mokrimi prsti dušit, davit, zatirat v vročih blazinah onemogle žrtve. Noči polne vzdihov! Noči polne ihtenja! Noči polne stoka! Noči polne hropenja! Noči polne vzkrikov! Noči polne groze prestrašenih očij, izbuljenih očij!

Oči! oči! V rakev zaprte, v grobu zasute, oči! oči! vroče oči, ki rušite moje vroče sence!

Beneška zrcala.

O kalna in siva in motna zrcala beneška, turobno gledajoča na gladke parkete tal, katera se že dolgo niso tresla v lahmem ritmičnem cepetanju nog plešočih menuet po glasovih skladbe Rameau-ja!

Kje so plesalci, kje njih usmev? Dolgo je tega, dolgo je že žalostno in tiho!

O kalna in siva in motna zrcala beneška, že davno odvajena prijetne mehkoobe razgrete dvorane in iskrenja lestencevih lučij ter krasote balove rodbinske svile in sukenj in telovnikov z zlatom šitih in razlite vonjave medlih rožnih dišav in zapeljive belote dekoletovanih kipecih nedrij!

Kje so tista nedrija in njih grehi? Dolgo je tega, dolgo je že žalostno in tiho!

O kalna in siva in motna zrcala beneška, oslepajoča v tresočem se polumraku, kateri diha nanje mraz praznih prostorov, in odbijajoča včasih samo zgrbljeno sivo postavo starega ključarja, hodečega po sobanah zapuščene palače kakor prikazen, z neslišnim korakom....

Kje o ti plesalci, kje njih usmev? Kje so nedrija žen in kje njih grehi? Dolgo je tega, dolgo je že žalostno in tiho!

Cerkvni zvon.

Nebo je v žaru zasvetilo,
Ozračje se je v mrak zavislo.
Tam v linah milo zadoni,
Bolno srcé pa mi dehti. —

Se v togi dolgo je topilo,
Z óbupom kruto vojno bilo,
Kako sladkó pa don zvoná
Pomiril vojsko je sreá!

Kako? Srce se v jok je zlilo,
Molitev vročo je molilo
Prosilo je za sreče vir,
Za blagodejni srčni mir.

Vlasta.

Iz dnevnika male gospodinje.

Piše Grilček.

O vinogradu.

Tako podjetnega že dolgo nisem videla našega viničarja, kakor zadnjič! Pristopal je nenavadno naglih korakov — baje zato, ker ga ni več óvirala okorna suknja, kojo je nosil vso zimo — klobuk na tilniku, kakor bi zares

Iz poezij Jurija Karaska.

Iz češčine prevel Al. Benkovič.

Pokopališke rože.

bela kri rož pokopaliških! Cvetovi pozabljenja, blede kot čela umirajočih, poroseni s smrtnim potom, cvetovi, klijajoči iz teles propadlih, nerazumljenih pesnikov, o bele rože pokopališke!

O, roznata kri rož pokopaliških! Cvetovi mrtve ljubezni, dišeči kot nedrija nedotaknjenih devic, cvetovi, klijajoči iz grobov umrših ljubimcev, o roznate rože pokopališke!

O, žolta kri rož pokopaliških! Cvetovi tihote in pobožnosti, nežne in dišeče po zaduhlini svile, pokrivajoče posušena telesa svetih devic za steklom rakev samostanskih oltarjev, o žolte rože pokopališke!

O, krvava kri rož pokopaliških! Cvetovi prokletja, zastrupljeni od tajnosti rakve, cvetovi, klijajoči iz teles gnijočih samomorilcev, o krvave rože pokopališke!

Zazidana okna.

O siva turobnost zazidanih oken! Tako davno zazidanih! Odprtine pošastne in polne pajčevin, strmeče v me, kakor prazne oči slepcev, ugasle na pročelju stare zapuščene palače!

O, siva turobnost zazidanih oken! Tako davno zazidanih! Kaj tli za vami pokopano in pozabljeno v večni, neprodirni temi, v tihoti, katero moti samo prasketanje razrušenega rokokovega pohišja, pokritega s pobledele modro svilo!

O, siva turobnost zazidanih oken! Tako davno zazidanih! Jaz sanjač neumni v nočeh pošastnih, ko veter stoka in moti moj spanec, gledam v vaše neme, molčljive odprtine ter želim videti vas razsvetljena od prošlega svita plesov, nekdanj slavljениh za vami! O, siva turobnost zazidanih oken! Tako davno zazidanih!

Savska zdravica.

Teče bistropena Sava,
Po nji lahek čolnič plava,
Lahek čolnič mimo brega,
Z čolna pesem se razlega. —

To pojo slovenski sini
Na posavski domovini:
„Bog te čuvaj očetnjava,
Bog te živi majka Slava!“

Bogomila.

